

Hồi 31

Cái Chết Của Bát Thiên Vương

Khu đất rộng trên trăm mẫu, nhưng chỉ có một thứ hoa duy nhất, đó là hoa thược dược. Cả một rừng hoa thược dược trắng tinh mà bất cứ ai lạc vào cũng đều sững sờ bởi màu trắng tinh anh của nó.

Ngọc Lan quá quen thuộc với khu vườn này, nên thoăn thoắt dẫn vào trong khu vườn hoa đã bị hoa phủ mất hắc đường đi. Tiểu Vĩ theo sau lưng nàng không nói tiếng nào.

Hai người dừng chân trước một gian tiểu xá khang trang.

Ngọc Lan đến trước cửa tiểu xá, trịnh trọng nói:

- Ngọc Lan bái kiến Bát Thiên Vương!

Cửa tiểu xá vẫn đóng im ỉm.

Ngọc Lan quay lại Vũ Văn Tiểu Vĩ:

- Phàm Bát Thiên Vương thần uy không bao giờ ra khỏi khu vườn thược dược này, và người cũng không bao giờ tiếp bất kỳ người ngoài giang hồ nào ngoại trừ Ngọc Lan nhưng hôm nay tiểu xá vắng lặng chứng tỏ người không có ở đây, điều đó thật là lạ

Tiểu Vĩ quan sát tiểu xá:

- Có thể Bát Thiên Vương đi đâu đó trong khu vườn này. Nếu Lan muội thấy không tiện vào, chúng ta ngồi đợi người ở đây.

Ngọc Lan lắc đầu:

- Đối với Bát Thiên Vương, Ngọc Lan như người nhà của khu vườn thược dược này. Dù cho Ngọc Lan có tự tiện vào trong tiểu xá, Bát Thiên Vương cũng không trách đâu.

Ngọc Lan nói xong bước lên bậc tam cấp mở cửa. Cửa mở thì mùi tử khí xông ra nồng nặc. Lúc đầu nàng và Tiểu Vĩ không cảm nhận được mùi tử khí bởi vì mùi hoa thược dược tỏa ngát, thơm nồng, đánh bật mùi tử khí kia đi, nhưng khi mở cửa thì Ngọc Lan phải thối lui hai bộ.

Tiểu Vĩ cũng nhăn mặt bởi mùi tử khí nồng nặc đó.

Tiểu Vĩ bước đến cạnh Ngọc Lan:

- Bát Thiên Vương có thể...

Tiểu Vĩ nhìn Ngọc Lan:

- Lan muội hãy ở đây

Tiểu Vĩ bế khí, phi thân vào trong tiểu xá. Ngồi trước bệ thờ trong tư thế quỳ lạy là thân thể Bát Thiên Vương, một cái thân không đầu. Trên thi thể đó nhưng nhúc nhúc những con giòi trông đến tởm lợm.

Ngay cả Tiểu Vĩ cũng không thể nhìn được cảnh đó, liền rùng mình nôn ọe.

Tiểu Vĩ phi thân trở ra, đến bên Ngọc Lan:

- Muội đừng vào.

Ngọc Lan nhăn mày:

- Bát Thiên Vương đã chết rồi chẳng?

Tiểu Vĩ gật đầu:

- Một cái chết khủng khiếp. Hung thủ đã chặt đầu Bát Thiên vương rồi và nhân thể của người đã bị giòi đục khoét.

Ngọc Lan bặm môi:

- Vũ Văn huynh có thể nhận biết võ công của hung thủ không?

- Huynh không kịp quan sát.

- Vậy Ngọc Lan phải vào.

Lan muội sẽ không chịu được đâu.

- Ngọc Lan cần phải biết hung thủ giết Bát Thiên Vương là ai.

Nàng vừa nói vừa lấy túi phấn thơm thoa lên tay mình rồi cương quyết bước vào tiểu xá. Ngọc Lan cau mày khi nhìn cái xác quỳ trước bệ thờ. Dù cảnh trước mặt, nhưng nàng vẫn không tin trên cõi nhân thế có một kẻ nhẫn tâm ra tay sát tử tàn bạo đến như vậy.

Ngọc Lan rời mắt đến bệ thờ.

Tiểu Vĩ bước đến cạnh bên nàng:

- Lan muội phát hiện ra chứng tích gì không?

Ngọc Lan quay sang Tiểu Vĩ:

- Vũ Văn huynh xem tư thế quỳ lạy của Bát Thiên Vương. Hình như hung thủ bắt người phải quỳ lạy cái gì đó rồi vung tay đồ tể chặt mất đầu của người.

- Lan muội quan sát quả tình tường. Nếu Bát Thiên Vương quỳ lạy bệ thờ sùng kính như vậy chứng tỏ hung thủ bắt ngờ ra tay hạ thủ.

Tiểu Vĩ nắm tay Ngọc lan kéo ra khỏi tiểu xá. Hai người đóng cửa tiểu xá, bước ra xa năm trượng. Tiểu Vĩ nhìn Ngọc Lan hỏi:

- Theo Lan muội, hung thủ chặt đầu Bát Thiên Vương từ phía sau tay phía trước?

- Nếu hung thủ bắt Bát Thiên Vương lạy thì chặt đầu từ phía trước, còn nếu bắt thân ra tay thì từ phía sau.

Tiểu Vĩ nheo mày tỏ vẻ suy nghĩ:

- Xét về võ công, thì trên giang hồ đâu có mấy ai sánh ngang với Bát Thiên Vương. Ngoại trừ chủ nhân bảy ngọn tiểu kỳ, Côn Luân Tam Thánh, Võ Đang Nhất Long Ngạc Quân Trường và Cái Bang Ngũ Lão.

Tiểu Vĩ lắc đầu:

- Những người này lại chẳng nghe có thù hận gì với Bát Thiên Vương.

Ngọc Lan nhìn Tiểu Vĩ hỏi:

- Có thể cái chết của Bát Thiên Vương có liên quan đến ngọn Vô Tình Trủy Thủ của Mạc Sầu cô nương.

Tiểu Vĩ nhìn Ngọc Lan:

- Để huynh trở vào xem vết chém trên thi thể của Bát Thiên Vương. Muội ở đây chờ huynh.

Ngọc lan gật đầu.

Tiểu Vĩ quay trở vào trong tiểu xá. Mặc dù đã bế khí nín thở nhưng mùi tử khí vẫn nồng nặc khiến Tiểu Vĩ phải nhắm mắt. Tiểu Vĩ cố chịu đựng, bước đến bên thi thể của Bát Thiên Vương quan sát cần cổ của tử thi.

Vết chém thật sắc, thật ngọt, khiến Tiểu Vĩ tưởng tượng khi đầu đã lìa khỏi cổ Bát Thiên Vương vẫn còn sống. Vết chém hơi chệch về phía trước một chút, chứng tỏ hung thủ chém Bát Thiên Vương từ phía sau. Tiểu Vĩ quan sát bệ thờ. Trên bệ thờ duy nhất chỉ có một ngọn bạch lạp cháy đỏ. Tiểu Vĩ nhìn ngọn bạch lạp đỏ mà suy đoán Bát Thiên Vương đang quỳ lạy nó, liền với tay lấy luôn ngọn bạch lạp rồi quay trở ra.

Ngọc lan ngong ngóng đứng chờ Tiểu Vĩ bên ngoài thảo xá. Tiểu Vĩ vừa đến trước mặt nàng. Ngọc Lan đã lên tiếng hỏi:

- Vũ Văn huynh có phát hiện được gì không?

Tiểu Vĩ nhìn nàng gật đầu.

Ngọc Lan khẩn trương hẳn lên:

- Vũ Văn huynh đã phát hiện được những gì?

- Hung thủ hạ sát Bát Thiên Vương từ phía sau.

Ngọc Lan nheo mày:

- Từ phía sau?

Tiểu Vĩ gật đầu:

- Vết chém đã khẳng định điều đó. Võ công của Bát Thiên Vương mà không phát hiện kẻ tập kích phía sau chứng tỏ kẻ sát tử Bát Thiên Vương có tuyệt kỹ kinh công thượng thừa, mà trong giang hồ ngoài Bát Quái Mê Tông Bộ và Thần Hành Quỷ Cước, không có môn khinh công nào ẩn diệu hơn.

Tiểu Vĩ chìa ngón bạch lạp đến trước mặt Ngọc Lan:

- Huynh cảm nhận Bát Thiên Vương đang quỳ hành đại lễ ngón bạch lạp.

Ngọc lan đón lấy ngón bạch lạp trên tay Tiểu Vĩ. Nàng quan sát ngón bạch lạp, rồi nhìn lại Tiểu Vĩ:

- Sao Vũ Văn huynh khẳng định Bát Thiên Vương đang quỳ hành lễ ngón bạch lạp này?

- Huynh cảm nhận điều đó, còn đúng hay sai thì không thể khẳng định. Tuy nhiên, trên bề thờ mà Bát Thiên Vương hành lễ chỉ có một ngón bạch lạp này ngoài ra chẳng có thứ gì khác.

Ngọc Lan thở ra rồi hỏi Tiểu Vĩ:

- Trên giang hồ, huynh có biết môn phái nào thờ bạch lạp không?

Đôi mày lười kiếm của Tiểu Vĩ nheo hẳn lại:

- Hình như Lan muội đã phát hiện ra điều gì?

- Trước đây Lan muội đã từng đến thọ giáo y thuật của Bát Thiên Vương. Lan muội có quan sát và chưa từng thấy trong thảo xá có bạch lạp, nhưng hôm nay khi Bát Thiên Vương

chết thì lại xuất hiện ngọn bạch lập này chứng tỏ nó có quan hệ đến cái chết của Bát Thiên Vương.

Nàng quay mặt nhìn vào trong thảo xá:

- Nếu Bát Thiên Vương tự tế lễ ngọn bạch lập thì người tự thổ lộ thân phận lai lịch của mình, thứ hai khi người đang cầu tướng thì thích khách hạ thủ. Cả hai điều đó có thể xảy ra. Nhưng cuối cùng là gì? Vũ Văn huynh nghĩ coi, tại sao thích khách lại hạ thủ Bát Thiên Vương? Nếu không có thù ắt Bát Thiên Vương phải biết điều gì đó rất hệ trọng đối với giang hồ.

Nàng ngẩng lên nhìn Tiểu Vĩ:

- Vũ Văn huynh có thể đoán xem ai có thể là thích khách sát tử Bát Thiên Vương.

Tiểu Vĩ nheo mày suy nghĩ:

- Khi nãy huynh đã nói, trong giang hồ có hai môn tuyệt thế kinh công, có thể bước lên bên cạnh mà Bát Thiên Vương không biết, đó là Bát Quái Mê Tông Bộ, thứ hai là thân hành quỷ cước. Bát Quái Mê Tông Bộ xuất phát từ Võ Đang phái mà hiện người có thể thi thố cao siêu nhất chính là chủ nhân Tiền Cung Lục Thái Mẫu. Người thứ hai dùng Thần Hành Quỷ Cước, mặc dù so với Bát Quái Mê Tông Bộ sự ảo diệu không bằng, nhưng nếu đạt đến cảnh giới tối thượng thì thân hành quỷ cước có cái độc là có thể biến hóa thành cước pháp mà hạ thủ đối phương. Trên giang hồ ngoài Đại Đầu Quỷ ra chẳng còn người thứ hai thi thố được môn kinh công này.

- Đại Đầu Quỷ là ai?

- Y tuyệt tích cùng với Quỷ môn. Khi nãy muội hỏi huynh môn phái nào thờ bạch lập thì chính là Quỷ môn.

- Quỷ môn. Huynh biết nguyên cớ về sự tuyệt tích của Quỷ môn không?

Tiểu Vĩ gật đầu, nhìn Ngọc Lan nói:

- Chúng ta trở ra ngoài rồi huynh sẽ nói cho muội biết.

Ngọc Lan đồng ý. Hai người cùng song hành quay trở ra khu vườn thực dược. Tiểu Vĩ vừa đi vừa nói:

- Cách đây ba mươi năm, giang hồ xuất hiện một giáo phái tự xưng là Quỷ môn đều vận bạch y, tay cầm bạch lập. Võ công của các cao thủ trong Quỷ môn vô cùng cao thâm không ai có thể lường được, nên họ nhanh chóng chiếm lĩnh giang hồ. Mặc dù lấy lòng trong giang hồ, hành tung của họ lại rất kỳ bí, nên bất cứ võ phái hay cao thủ nào cũng e dè.

Ngọc Lan dừng bước:

- Chính sự kỳ bí của Quỷ môn mà các võ phái mới hợp nhất tiêu diệt họ.

Tiểu Vĩ lắc đầu:

- Không phải như vậy. Có thể nói lúc bấy giờ Quỷ môn đã làm chủ giang hồ thì đâu còn võ phái nào dám khiêu khích với Quỷ môn chứ.

- Thế tại sao Quỷ môn lại tuyệt tích?

- Sự xuất hiện của Thất Kỳ Ngọc Long.

Ngọc Lan nhìn Tiểu Vĩ:

- Chính Thất Kỳ Ngọc Long đã tiêu diệt Quỷ môn?

- Huynh nghe thiên hạ đồn đại như vậy.

- Bây giờ đến lượt Thất Kỳ Ngọc Long đột nhiên tuyệt tích trên giang hồ, chỉ còn để lại bảy ngọn tiểu linh kỳ thì Quỷ môn lại xuất hiện.

- Mọi người nghĩ như vậy?

Ngọc Lan gật đầu:

- Ngọn bạch lạp này là chứng cứ của Quỷ môn.

- Thế mọi người có nghĩ Bát Thiên Vương là người của Quỷ môn không?

Ngọc Lan sững sờ nhìn Tiểu Vĩ:

- Huynh nghĩ Bát Thiên Vương là người của Quỷ môn?

- Huynh chỉ đoán. Nếu mọi người ngờ Quỷ môn tái xuất giang hồ thì cũng phải nghĩ ngược lại Bát Thiên Vương là người của Quỷ môn.

Tiểu Vĩ và Ngọc Lan tiếp tục thả bước đi.

Tiểu Vĩ quay đầu sang nhìn nàng nói:

- Mặc Sầu Ngọc Nữ Gia Cầm Lệnh truy tìm chủ nhân ngọn Trủy Thủ Vô Tình, đòi lại huyết thù giết thân mẫu, mà ngọn Trủy Thủ Vô tình lại thuộc về Bát Thiên Vương. Khi huynh và mọi người tìm đến thảo xá thì Bát Thiên Vương bị giết rồi. Cái chết của Bát Thiên Vương vô cùng bí ẩn, có liên quan đến Quỷ môn, mà Quỷ môn lại liên quan đến Thất Kỳ Ngọc Long.

Ngọc Lan thở ra:

- Rắc rối quá, mọi người không làm sao đoán được.

Tiểu Vĩ dừng bước:

- Lan muội khi này khẳng định hung thủ giết Bát Thiên Vương có liên quan đến Vô Tình Truy Thủ.

Ngọc Lan gật đầu:

- Theo muội như vậy. Chắc chắn hung thủ tìm đến Bát Thiên Vương để đoạt ngọn trủy thủ này. Chính ngọn Vô Tình Truy Thủ mà thích khách không ngần ngại hạ tử Bát Thiên Vương chỉ vì một y nhân không thù không oán.

Giương mặt Tiểu Vĩ sa sầm xuống:

- Nếu đúng như muội nói thì kẻ thứ hai hung thủ muốn tìm là Mạc Sầu Ngọc Nữ cô nương.

Ngọc Lan lắc đầu:

- Chưa hẳn như vậy.

Tiểu Vĩ nheo mày:

- Sao không phải? Chính Gia Cẩm Lệ chủ nhân ngọn trủy thủ này kia mà.

- Vũ Văn huynh đừng quên khi Gia Cẩm Lệ quay trở về mới biết thân mẫu mình bị thảm tử nàng mới lấy ngọn tiểu đao Vô Tình mà ra giang hồ tìm kẻ gây án, và hung thủ chưa chắc đã biết Gia Cẩm Lệ là chủ nhân ngọn Vô Tình Truy Thủ.

Ngọc Lan nhìn Tiểu Vĩ:

- Lan muội đoán không lầm thì người thứ hai y tìm chính là... chính là Vũ Văn Tiểu Vĩ.

- Y tìm huynh?

Ngọc Lan gật đầu:

- Y bắt buộc phải tìm huynh, bởi vì huynh là pho bình khí phổ. Không tìm huynh thì tìm ai?

Ngọc Lan dừng bước:

- Vụ huyết án toàn nhân tại Thiên Vân Trang có thể cũng do người này.

- Vụ huyết án tại Thiên Vân Trang, Thường Luân đã tự thú do sự phụ của gã gây ra.

- Muội không tin vào những lời nói của gã họ Thường.

- Nếu không như Thường Luân nói thì vụ án tại Thiên Vân Trang và cái chết của Bát Thiên Vương do cùng một người gây ra. Nhưng kẻ đó phải biết sử dụng một trong hai món khinh công Bát Quái Mê Tông Bộ và Thần Hành Quỷ Cước.

Tiểu Vĩ nhìn Ngọc Lan nói:

- Huynh đưa muội về rồi sẽ thân hành đến Tiên cung hỏi Lục Thái mẫu.
- Muội muốn đi cùng với Vũ Văn huynh.

Muội không quen với giang hồ.

Muội muốn tìm một người.

Tiểu Vĩ thở ra:

- Hàn Quân Đạt?

Ngọc lan gật đầu.

Tiểu Vĩ hỏi nàng:

- Vì chữ tình mà Lan muội đi tìm người?

Ngọc Lan hái đóa hoa thược dược ngay tầm tay nàng:

- Có những điều Lan muội không thể nói được.

Tiểu Vĩ thở dài, nhìn nàng nói:

- Ngược lại huynh cũng có những điều không thể nói ra được. Và huynh cũng hy vọng điều mà huynh nghi ngờ đừng xảy ra như suy nghĩ của huynh.

Tiểu Vĩ và Ngọc Lan ra khỏi khu vườn thược dược.

Ngọc Lan bất chợt dừng bước, quay ngoắt lại.

Tiểu Vĩ sững sốt hỏi nàng:

- Lan muội vừa phát hiện thêm điều gì nữa?

- Khu vườn thược dược này đúng ra là một trận pháp ngũ hành kỳ trận. Vào trong vườn thược dược mà không biết cách hóa giải trận pháp chẳng khác nào người lạc trong mê cung không sao có thể ra được. Hóa giải trận pháp ngũ hành kỳ trận ngoài Lan muội và Bát Thiên Vương ra giang hồ đâu còn ai biết. Thế mà người giết Bát Thiên Vương và ra như chẳng hề có ngũ hành kỳ trận.

Tiểu Vĩ nhìn Ngọc Lan:

- Nói như muội, thích khách chắc chắn phải có quan hệ mật thiết với ngũ hành trận.

Ngọc Lan gật đầu.

Mặt nàng sa sầm thoáng hiện những nét ủ rũ.

Tiểu Vĩ hỏi Ngọc lan:

- Lan muội nói cho huynh biết đi. Muội đã phát hiện điều gì, có phải muội đang nghi ngờ một người là thích khách đúng không?

Ngọc Lan ngẩng lên nhìn Tiểu Vĩ:

- Ngọc lan hy vọng không phải ư.

Tiểu Vĩ nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Người đó là Hàn Quân Đạt?

Ngọc Lan bặm môi rồi mở miệng hỏi ngược lại Tiểu Vĩ:

- Nếu là huynh, huynh có nghi ngờ Hàn Quân Đạt không?

- Sao muội lại hỏi huynh câu đó?

Ngọc Lan cúi đầu lí nhí nói:

- Chính muội đã... đã trao nhánh trầm tin vật của muội cho Quân Đạt. Có thể nhánh trầm đó dẫn đến cái chết của Bát Thiên Vương.

Nàng ngẩng lên nhìn Tiểu Vĩ:

- Nếu thật Hàn Quân Đạt là thích khách của hai vụ huyết án. Vũ Văn huynh sẽ xử như thế nào?

Tiểu Vĩ lơ đãng nhìn một cụm mây treo ngang bầu trời:

- Huynh thật khó xử. Nhưng hơn hai mươi nhân mạng của Thiên Vân Trang huynh không thể khoanh tay bàng quan mà để mặc cho Hàn Quân Đạt thông dong trên cõi nhân thế này.

- Muội biết như vậy.

- Muội hiểu cho huynh.

- o O o -